

VEENFABRIEK

Monoloog uit Wereld van Wie

Ging in première tijdens theaterfestival Oerol in 2023

Tekst | Joeri Vos, Teun Smits

VINH QUANG

Je jongste broertje is nog geen acht maanden oud en zit tegen je aangeplakt. Iedereen zit tegen iedereen aangeplakt. Je leunt met je wang op zijn hoofd en hoopt dat ie in slaap is gevallen. Je probeert je te focussen op het geratel van de dieselmotor om de andere geluiden maar niet te hoeven horen. Hier leer je om geluiden te blokkeren en je te concentreren op wat echt belangrijk is. Later zou dit je helpen tijdens je studie en in het dagelijks leven - al zou je van bijna al je toekomstige liefdes te horen krijgen dat je vaak niet luistert, maar dat is een verhaal wat je eigenlijk helemaal niet gelooft, dat dat daardoor zou komen. Misschien vertellen ze gewoon allemaal saaie verhalen, die toekomstige liefdes. Maar daar ben je nu nog niet. Nu zit je nog op een boot, broertje tegen je aangeplakt. Met golven onder je en het geluid van de dieselmotor die af en toe wordt overstemd door luid gehuil. Ouders die kinderen verliezen kunnen vreselijk jammeren. Een kindje - niet veel ouder dan je plakbroertje - was in het water gevallen, snel eruit gehaald, maar even later toch overleden door onderkoeling. Soms hield het huilen even op - zoals de wind die voor een ogenblik gaat liggen, om vervolgens op te steken en dan harder lijkt te loeien dan daarvoor. Sommige momenten weet je nog en die lijken dan wel gister. En het meeste ben je vergeten of is nooit gebeurd. Je hoopt dan maar dat je de belangrijke dingen wel onthoudt. Maar waarschijnlijk is dat niet waar. Je onthoudt zomaar wat.

Jij bent al een aantal dagen van streek en gilt als het even kan je longen uit je lijf. Maar nu lijkt ineens iedereen aan z'n taks te zitten. De laatste stralen van een zakkende zon verwarmen je nog even, en door de wang van je zus die op je hoofd rust, voel je je veilig en laat je de vermoeidheid toe en val je in slaap. Jij leert later nooit echt goed Vietnamees en je ouders worden nooit écht goed in Nederlands. Als je écht wil overbrengen wat je voor iemand voelt, dan zit "taal" de communicatie soms alleen maar in de weg, denk je... Maar of je dat echt denkt, dat weet je niet zeker want misschien is het zo'n zinnetje dat je vaak zal gaan gebruiken om meisjes te versieren, en vergeet je langzaam dat het eigenlijk best wel gelul is.

De boot gaat op en neer en je ziet je zus met je jongere broertje op schoot. Hij slaapt. Zij rust haar wang op zijn hoofd, op haar andere wang zie je tranen liggen, als dauwdruppels op perenbloesem. Ze staart naar iets buiten de boot - tuurt naar de horizon. De zee is kalm en strekt zich uit als een eindeloos groene deken die hier en daar kreukt als de golven zacht over elkaar heen kruipen. Het kindje wordt nog altijd gewiegd door haar moeder, maar gelukkig ga je dit vergeten. Jouw eerste herinnering komt pas later, als jullie al in Hong Kong zijn. Daar krijg je een bord nasi. Weet je nog?

** Je bent vrij deze tekst te gebruiken voor een auditie of theaterles. Wil je hem opvoeren voor publiek? Stuur dan eerst even een mailje naar info@veenfabriek.nl.*